

7. V úrade

Dr. Landík prišiel do úradu o ôsmej. V ostatné časy, kým odprevádzal kuchárku Hanu od Tolkošovej jatky až po dom, kde slúžila, oneskorieval sa a bývalo i deväť, keď sadal za svoj písací stolík.

Po výstupe s mäsiarom Tolkošom, týmto žiarlivým, úskočným, podlým a pritom hrdým a hlúpym zverom, ako si ho v myšlienkach charakterizoval, umienil si, že odprevádzanie celkom vážne nechá tak. Nebude súperiť s hlupákom. Nechá mu ju. Ani ju od tých čias neodprevadil. Tým získal síce čas, ale mu bolo akosi otupnejšie. Hana bola jednako len zaujímavejšia ako jeho väzenská cela so žltkastými, ošúchanými a holými stenami, na ktorých nemal nič okrem lacnej fotografie hlavy štátu v tenkom pozlátenom ráme a okrúhlych kuchynských hodín. Prižmuroval oči, keď videl do tmava natreté parkety s malým, vyšediveným, na krajoch rozstrapkaným, vyšliapaným koberčekom, úbohosť zariadenia, nízky žltý etažerík s hrubými zákonníkmi, latovú lavicu pri stene pre stránky, hrubý, prostý vešiak, tri stoličky z ohýbaného dreva a svoj malý písací stolík so skleným kalamárom, pijakom, trčiacimi rúčkami z pohárika s brokmi a stojacím kalendárom.

Čo predtým nerobil, teraz obyčajne pristupoval k obloku a díval sa na námestie. Oblok bol veľký, ale zapadnutý prachom, takže námestie akoby bolo bývalo v hustej jesennej hmle, hoci svietilo májové slnko.

— Úsporné opatrenia, — zašomral a čiarol prstom po skle.

Potom na druhú tablu napísal „Hana“ a utierajúc si zašpinený prst do futra kabáta, prešiel k vešiaku a zamenil svoj prechádzkový kabát listrovým. Takto robieval, keď nebol termínový deň a stránky neprichádzali. Keď boli stránky, zostával v prechádzkovom. Teraz vytiahol z neho iba noviny a sadol si za stôl.

Začal čítať titulky a podtitulky novín... „Z ministerskej rady Slovenská výhoda predĺžená... O znížení platov nebolo rozhodnuté... Zmocňovací zákon... Americké tichomorské loďstvo na Atlantik... Konce hospodárskej sebestačnosti... Oslavy... Provokácia v biografe...“

Zaujímalo ho zníženie platov a začal čítať, ale vošiel sluha Maťko, ako ho volali po krstnom mene. Niesol hrbu aktov v náručí. Pridržiaval ich bradou a krivkajúc na pravú nohu, neisto blížil sa k písaciemu stolu.

Patril tiež akoby k zariadeniu a z úradníkov nikto si nevšímal, ako ťažko kríva a ako mu pritom hlava lieta, že má rozseknutú hlavu, líce a vrchnú peru. Pamiatka z vojny. Riedke fúzy sa mu stále hýbali, lebo vždy niečo prežúval, najčastejšie sušené slivky. Mal vždy plné ústa a boli i ponosy na neho, že je pred stránkami veľmi pyšný. Hovorí vraj s nimi iba posunkami, tu bradou, tu rukami, tu nohou, keď sa ho na niečo spýtajú, všetko preto vraj, že ustavične žerie. Ale práve preto, že bol taký invalid,

nikto ho nehrešil a všetko sa mu odpúšťalo. Ešte i nečistotu v úrade mu odpustili, a keď mu Landík vyčítal, že neutiera obloky, povedal so slivkami v ústach:

— V Prahe, prosím, sú na parkety osobitní parketári, na obloky osobitné obločiarky a my sme len na akty.

— Pošta? — spýtal sa mašinálne Landík, ani nehľadiac na sluhu.

http://zlatyfond.sme.sk/dielo/164/Jesensky_Demokrati-prvy-diel/1